

FAVORIEDE DOCHTER

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

MORGAN DICK

FAVORIETE DOCHTER

Vertaald door Els van Son

Ambo|Anthos
Amsterdam

Ambo|Anthos *uitgevers* is de Canada Council for the Arts zeer erkentelijk voor de ondersteuning van de vertaling van dit boek.

Canada Council Conseil des arts
for the Arts du Canada

ISBN 978 90 263 6644 4

© 2025 J. Morgan Dick

© 2025 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Els van Son

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Oorspronkelijke titel *Favourite Daughter*

Oorspronkelijke uitgever Viking UK

Omslagontwerp bij Barbara, gebaseerd op een ontwerp van Josie Staveley-Taylor at Penguin Random House UK

Omslagillustratie © Joel Burden

Ambo|Anthos *uitgevers* vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Cameron, Levi en Beckett

MICKEY

Mickey kwam er via een rouwadvertentie achter dat haar vader was overleden. Haar naam werd niet genoemd in het lijstje van dierbaren die hij achterliet. Niet dat dat haar verbaasde. Of kwetste. Het liet haar volkomen koud. Ze sloeg de krant dicht, legde hem op het stapeltje op haar bureau en nam zich voor nooit meer een gedachte aan de man te besteden.

Toen keerde ze haar stoel met een flinke zet naar de enige kleuter die nog op de vloer zat te spelen en zei: 'Wauw! Wat een cool vliegtuig heb je gemaakt!'

Ian keek niet op van zijn Lego-bouwwerk. 'Het is een Starfighter.'
'O! Stom van me.'

De school was al drie kwartier uit en in die tijd had Mickey elk snippertje papier, krijtstompje en restje ingedroogde klei opgeraapt, de gluten- en appelmoessporen van de tafeltjes geboend en rondslingerende autootjes, treintjes, glazig kijkende poppen en roze stethoscopen opgeruimd. Het enige wat nu nog restte, was de Lego. En Ian.

Mickeys blik gleed even naar de wc. Voor haar gevoel waren er uren verstreken sinds de bel was gegaan. 'Kan hij hard, die Starfighter?'

Ian mompelde iets, trapte om de een of andere reden zijn schoenen uit en vertrok zijn gezicht vermoeid, alsof niemand op de hele wereld ook maar iets begreep.

Mickey onderdrukte een glimlach. Dit kind was waarschijnlijk haar favoriete leerling.

Ze hoorde bonkende laarzen en rammelende sleutels naderen door de gang. Jean Donoghue. Mickey draaide zich met een ruk om en wierp een snelle blik op het afgematte gezicht van het hoofd van de school.

Een frons. Verdomme.

‘Hallo, juf Morris,’ zei Jean opgewekt, haar stem droop van de kunstmatige zoetigheid, net zoals het blikje cola light dat ze altijd in haar hand had. ‘Hoi, Ian.’

Ian wierp een stuurse blik op haar en richtte zich meteen weer op zijn Lego. Ja, geen twijfel mogelijk: dit kind was Mickeys favoriete leerling.

Jean doorkruiste het klaslokaal, liet zich op de rand van Mickeys bureau zakken en haalde haar schouders op. Dat bevestigde het ergste: het was tijd om de politie te bellen.

‘Geen antwoord op haar mobiel?’ vroeg Mickey.

‘Ik heb het vier keer geprobeerd.’

Mickey voelde zich vanbinnen koud worden. ‘Zullen we haar nog tien minuten geven? Dat kan toch wel?’ Uit Ians dossier wist ze dat zijn moeder pas twintig was en zijn vader buiten beeld.

Jean goot het laatste restje cola door haar keel en kneep het blikje in elkaar. Haar foundation was samengeklonterd in de lijntjes naast haar harde, grijze ogen. ‘Schoolreglement,’ zei ze kortaf.

Makkelijk excuus. Ja, Ians moeder had hier om tien voor vier moeten zijn, samen met alle andere moeders. Ze had Ian op het plein met een knuffel en een zoen moeten begroeten en een speciaal voor hem klaargemaakte snack bij zich moeten hebben, appelpartjes met pindakaas bijvoorbeeld. Maar dit was niet haar schuld. Ze was waarschijnlijk te laat omdat ze moest overwerken in een serveerstersbaantje dat ze haatte maar niet kon opzeggen omdat de huisbaas de huur met vijfendertig procent had verhoogd. En Jean wilde de politie erbij halen?

Mickey dacht aan haar eigen moeder en het piepkleine appartementje waar ze jarenlang hadden gewoond. Een lege ijskast, elektriciteit die om de haverklap uitviel... Allemaal omdat haar vader...

Nee, stop. Ze ging niet aan hem denken, en ook niet aan de krant die nu keurig opgevouwen, alsof er niets van belang in stond, boven op de stapel op haar bureau lag die ze bewaarde om papier-maché te maken.

Mickey ademde diep in, wat geen zier hielp tegen het bloed dat in haar oren bonkte en de plotselinge brok in haar keel. 'Zijn moeder heeft het moeilijk.'

'Ik heb het óók moeilijk! Vanavond is mijn derde date met de accountant.' Jean gooide haar lege blikje in de recyclingbak naast Mickeys bureau. Het belandde kletterend op de bodem. 'De derde date! Ik móét weg.'

Mickey kon haar oren niet geloven, maar het was toch echt waar dat Jean, de hoofdverantwoordelijke hier notabene, dat had gezegd. De vrouw zat tegen haar pensioen aan en spendeerde het grootste deel van haar werkdagen aan het bekijken van TikTok-filmpjes waarin mensen het mes zetten in hyperrealistische taarten. 'Ga maar. Ik blijf wel.'

'Nee, dat kan ik je echt niet aandoen.'

'Het is geen probl-'

'Weet je het zeker?' Jean maakte de sleutels los en dropte ze naast Mickeys laptop. 'Hier. Je bent een engel. Echt. Een geboren kleuterjuf, het is duidelijk dat dat de reden is waarom je op aarde bent.'

Dat was een feit. Mickey had het gezicht van een kleuterjuf – geen opmerkelijke trekken, hartvormig, met een breed voorhoofd, ver uit elkaar staande ogen en een goedhartige, betrouwbare uitstraling. Ze had een opgewekte, melodieuze stem. Ze had een gulle glimlach. Ze had het geduld om zesentwintig paar handjes in zesentwintig paar wantjes te stoppen. Kleuterjuf zijn was haar roeping, haar lot, haar bestemming, het enige wat haar leven zin gaf; zonder haar werk zou ze allang in de goot geëindigd zijn.

‘Je krijgt salarisverhoging.’ Jean stootte een blaffend lachje uit. ‘Behalve dan dat ik daar helaas niet over ga. Maar als dat wel zo was, kreeg je het. Dat weet je.’

Mickeys salaris was een belediging en ze had veel kosten.

‘Ik moet nog even naar de wc voordat je gaat.’

‘Tuurlijk, tuurlijk.’

Mickey griste haar tas van haar bureau en knikte veelzeggend naar Jean. ‘De maandelijkse vloek,’ zei ze, wat best waar had kunnen zijn.

Jean stak drie vingers op als bevestiging dat ze het begreep.

Mickey rende een paar passen, wandelde een paar passen, rende, wandelde. Ze zigzagde tussen de tafeltjes en hun gele ministoeltjes door, duwde de wc-deur open, liet zich op de kinderformaat toiletpot neervallen en begon in haar handtas te graven. Portemonnee, zonnebril... pakje ontsmettingsdoekjes, een paar pleisters... de biografie van Hillary Clinton die ze zo’n acht maanden geleden uit een boekenkastje op straat had gepakt en nog nooit had open geslagen...

Mickey kneep het kunstleer van de tas gefrustreerd samen in haar vuist. Waarom waren tassen zo groot? Waarom? Ze had het ding uit een soort plichtsbesef volgestopt met allerlei zooi waarvan ze dacht die ooit misschien nodig te hebben. Maar het belangrijkste, wat ze het hardst nodig had op dit moment, was onvindbaar.

Hillary Clinton smakte op de vloer. Een kluwen opladers en snoertjes belandde op Mickeys knieën. Er kwam zuur in haar keel omhoog. Waar was het? Misschien in haar bureau? Ze had het toch niet thuis laten liggen?

Toen raakten haar vingertoppen het koele plastic en nam de kosmos zijn gewone constellatie weer aan, alle sterren en planeten gleden weer terug op hun plaats. Eindelijk had ze het goedkope waterflesje te pakken dat ze die ochtend, voor haar vertrek uit haar appartement, had gevuld.

Ze rukte de dop eraf, zette het flesje aan haar lippen en klokte

een paar flinke slokken wodka naar binnen.

Er flikkerde een lamp aan het plafond, het licht werd zwakker, toen feller en weer zwakker. Ja, de wodka deed zijn werk. Een heerlijk moment. Mickey voelde zich kalm, vredig. Het was alsof ze microscopisch goed zag. Bestond daar geen gedicht over? Iets over de eeuwigheid in een korrel zand en oneindigheid in een uur? Of was het andersom? Ze nam zich voor het straks te googelen.

Na nog een paar grote slokken borg Mickey het flesje weer op in haar tas en stond ze op – zonder te plassen. Kleuterjuffen plasten nooit. Ze waren zo geëvolueerd dat ze dat stadium voorbij waren.

Terug in het klaslokaal zat Jean met een opgetogen, verbaasde blik naar haar telefoon te turen. ‘Niet te geloven! Moet je kijken. Dit lijkt toch exact een skischoen? Maar het is... een taart!’ zei ze terwijl ze Mickey het schermpje voorhield.

‘Nee!’ zei Mickey. Ze moest een boertje inhouden.

Jean verliet het lokaal met nog een laatste opmerking: ‘Dus niet langer wachten dan een halfuur!’

Toen waren ze weer met z’n tweetjes.

Terwijl Ian nog een Starfighter bouwde, zat Mickey kalm aan haar bureau met allerlei gedachten in haar hoofd. Het was niet goed om onder invloed van alcohol op een kind te passen. Mickey wist dat het niet goed was. Daarom deed ze dit ook nooit, echt nooit, behalve deze ene keer. Sinds ze van de opleiding af was, had ze een regel: geen druppel alcohol tot ze in de bus naar huis zat. Wat, herinnerde het knagende verlangen in haar binnenste haar, precies op dit moment had moeten zijn.

En zou het eigenlijk niet erger zijn als ze de politie belde? Om Ian in de mallemlen van de kinderscherming terecht te laten komen? Mickey twijfelde er niet aan dat de meeste pleegouders vriendelijk en goedbedoelend waren. Maar zelfs als Ian bij een goed gezin terechtkwam – waar zijn creativiteit werd gewaardeerd en ze genoten van alle weetjes die hij over ruimtevaart spuide – zouden ze niet zoveel van hem houden als een eigen moeder deed. Dan

zou deze dag voor eeuwig in zijn geheugen gegrift staan als ‘de dag waarop hij was weggehaald’. Gevangengenomen. Dat was het juiste woord.

Nee. Ze kon beter gewoon blijven zitten en wachten.

Mickey sloeg haar armen om haar bovenlijf. Ze dacht niet aan het flesje in haar tas of aan hoe ze naar nóg een slok verlangde. En ze dacht al helemaal niet aan haar vader. Niet aan zijn hartelijke lach, niet aan zijn imitatie van Teigetje, niet aan die zomermiddagen waarop ze langs de rivier slenterden en brood voerden aan de eendjes. Hij hield van buiten zijn, herinnerde Mickey zich. Hij hield ervan onder de hoge bomen te liggen, van het snoeien van de struiken – die met die grote witte bloemen – in de tuin.

Mickey kromp in elkaar; haar linkerbil trilde.

PRIVÉNUMMER

De derde keer die dag. Ze duwde de telefoon terug in de kontzak van haar spijkerbroek, stopte haar handen weer onder haar oksels en zag door het kleine raam van het klaslokaal dat het begon te schemeren.

Tien minuten later trilde haar linkerbil weer.

PRIVÉNUMMER

Mickey legde haar iPhone op haar bureau en staarde ernaar. Ze kon opnemen om te horen wie het was. Het zou vast een telemarketeer, een enquêteur of een oplichter zijn die een onmiddellijke overschrijving van tienduizend dollar eiste, maar het kon ook zijn dat deze beller iets interessants te vertellen had. Ze kon vragen wat voor weer het was in Toronto of Dallas of waar ze dan ook vandaan belden. Ze kon vragen hoe het ging, met henzelf, hun gezin, misschien horen over de schoonouders die onaangekondigd waren langsgesproken en weigerden te vertrekken, of over tieners die zich opsloten op hun kamers en daar zaten te vaperen en alleen maar cornflakes aten. Er zou gelachen worden, misschien zelfs een traantje weggepinkt worden. Ze kon zichzelf helemaal verliezen in het gesprek.

Ze swipete om op te nemen. 'Hallo?'

Een halve seconde niets.

'Michelle?'

Mickeys keel zat plotseling dicht. Niemand noemde haar zo.

'Michelle Kowalski?' Een doorleefde mannenstem.

'Ja?' zei ze. 'Ik bedoel, nee. Maar ja.'

'Oké.' De tweede lettergreep klonk langgerekt: okeeeee. 'Sorry, maar... spreek ik met... Michelle Kowalski?'

'U spreekt met Michelle Morris.'

'O. Ik ben op zoek naar Michelle Kowalski, de dochter van Adam Kowalski.'

'Dat ben ik. Ook.' Mickey gebruikte sinds haar veertiende Morris als achternaam, de meisjesnaam van haar moeder. Mama gebruikte nog steeds Kowalski, de naam van haar ex-man, hoewel ze al bijna dertig jaar van Mickeys vader gescheiden was. Mickey vond dat volkomen gestoord. 'Met wie spreek ik?'

'Mijn naam is Tom Samson. Ik ben jurist en partner bij notaris-kantoor Samson, Baker & Chen.'

In één klap herinnerde Mickey zich de verdiensten die ze niet bij de belasting had opgegeven, de bibliotheekboeken die ze nooit had teruggebracht en de chocolademuffin die ze op haar tiende had gejat. Ze had de aanvechting zich te verstoppen, iets over zich heen te trekken. 'Jurist?'

Ians grote blauwe ogen vlogen naar haar gezicht en keken haar even aan, voordat ze zich weer richtten op de vloot ruimtevaartuigen die hij intussen voor zich op de vloer had verzameld: ze stonden in formatie, klaar om aan te vallen.

'Ik bel u over uw vader.'

Daar waren ze weer: zijn lach, Teigetje, dobbelsteentjes brood, de eendjes, ritjes op zijn rug. Zijn brede schouders en bosachtige geur. IJshoorntjes, rubberlaarzen en modderige plassen. Een roze fietsje zonder zijwieltjes en zijn stem in haar oor die zei: 'Ga maar, Mickey. Je kunt het, meisje!'

‘Hij heeft ons een aantal jaren geleden benaderd in verband met zijn nalatenschap,’ vervolgde de man. ‘Ik weet niet zeker hoe vaak u hem spreekt?’

Niet één keer in de afgelopen zesentwintig jaar. En nu zouden ze elkaar nooit meer spreken, wat een opluchting was en... op de een of andere manier ook niet.

‘Ik las de –’ Mickey onderbrak zichzelf. De rouwadvertentie, had ze willen zeggen. ‘Ik bedoel, ik weet... Ik weet dat hij dood is.’

‘Gecondoleerd met uw verlies.’

Er was iets aan die woorden wat ze diep beledigend vond. ‘Bedankt.’

‘Ik neem aan dat u... eh... wel weet waarom ik bel.’

Mickey had geen flauw idee.

‘Hij heeft u genoemd in zijn testament.’

Mickey hield die zin vast en wentelde hem om en om in haar hoofd om hem van alle kanten te kunnen bekijken. ‘Hij heeft u genoemd in zijn testament.’ Ze wist wat elk woord los van elkaar betekende, maar samen in een zin kon haar hoofd het niet verwerken. Een onbegrijpelijke woordenbrij. ‘Wát?’

‘Uw vader heeft u enige...’ – een kleine maar duidelijke pauze – ‘bezittingen nagelaten.’

Bezittingen, dat waren eigendommen, investeringen, aandelen. Bezittingen betekenden geld. Bezittingen waren wat liefhebbende ouders hun kinderen nalieten – een cadeau van de ene generatie aan de volgende.

‘Ik denk niet dat dat klopt,’ zei Mickey.

Het bleef stil aan de andere kant van de lijn. Ze hoorde haar hart kloppen, de klok tikken en Ian een wijsje uit een ruimtevaartserie neuriën.

‘Ik denk dat het eenvoudiger is als we een afspraak maken,’ zei de notaris. ‘Ons kantoor zit in het centrum, of misschien kan ik u ergens ontmoeten?’

Mickey pakte de krant van de stapel op haar bureau, bladerde

naar de rouwadvertenties en bestudeerde de foto van haar dode vader. Zesentwintig jaar en hij was geen steek veranderd. Nou ja, een beetje. Maar buiten de kale schedel en de slappe kaaklijn straalde hij nog precies zo als vroeger – dezelfde brede grijns en dezelfde twinkeling in zijn ogen.

Hang op! droeg ze zichzelf op.

‘Michelle, bent u er nog?’

Hang op! Nú! ‘Ja, ik ben er nog.’

‘Hebt u vanavond misschien een gaatje?’

Ian staaarde Mickey nu openlijk aan. Zijn gezicht was onleesbaar. Bijna vijf uur. Hij moest moe zijn, honger hebben en banger zijn dan hij liet blijken.

En Mickey kon heel goed een paar teugen uit haar flesje gebruiken.

‘Kunt u me misschien een lift geven?’ vroeg ze.

Er fladderde een geel populierenblad over de stoep tegen Ians enkel aan. Hij keek omlaag en slaakte een zucht, staaarde er een paar seconden verveeld naar en schudde het toen van zijn voet af. Het was zo’n deprimerend gezicht dat Mickey wel kon huilen.

Ze knielde om op gelijke hoogte met hem te zijn, zoals ze altijd deed bij haar leerlingen. ‘Nog even en je bent thuis.’

Hij lichtte het kleine raampje van de cockpit van een van zijn Starfighters op, wat het Lego-mannetje dat erin zat onthulde – een sumoworstelaar, als Mickey het goed had. ‘Mama heeft het soms heel erg druk. Maar ze houdt heel veel van mij.’

Mickey voelde een plotselinge behoefte hem naar huis te brengen, een warm bad voor hem te maken, hem een verhaaltje voor te lezen en zijn lievelingseten voor hem klaar te maken – macaroni met kaas, wist ze. Maar dat kon natuurlijk niet. In plaats daarvan ritste ze zijn jack dicht en trok ze zijn kraag recht. ‘Natuurlijk houdt ze veel van je.’

De tien minuten daarna stonden ze met hun rug naar de school op het trottoir te wachten. Het was nog september en de schaduwen vanaf hun voeten waren lang. De dagen werden korter en er hing kou in de lucht. In dit deel van het land kwam de winter vaak vroeg en bleef hij lang.

Ians broek gleed een stuk omlaag toen hij de Starfighter in zijn zak stopte. 'Mag ik op de glijbaan?'

'Nee, sorry, nu niet. De auto kan elk moment hier zijn.'

Elke keer dat er een auto aan kwam rijden, voelde Mickey een steek in haar maag. Ze had er niet aan gedacht te vragen in wat voor auto de notaris reed.

'Waarom bent u zo nerveus?' vroeg Ian.

'Ik ben niet nerveus.'

'Waarom tikt u met uw voet?'

'Ik tik niet met mijn voet.'

Ian trok zijn wenkbrauwen op.

'Mijn zogenaamde vader is dood,' vertrouwde Mickey hem toe. Kinderen hadden ook alles in de gaten.

'Uw wat vader?'

'Hij verdient het niet om een vader genoemd te worden, maar technisch gezien is hij dat wel.' Mickey schudde haar hoofd. 'Was.'

'O,' zei Ian op een soort wijze toon.

Niet dat Mickey daar iets aan over had gehouden, aan die zogenaamde vader van haar. Ze had haar bachelor. Ze at bladgroenten. Het lukte haar haar rekeningen te betalen en een kleine varen in leven te houden. Ze had haar weg in de wereld prima gevonden, dank u, met nauwelijks hulp van anderen. Dus wat was er erg aan dat ze een paar ondeugden had? Haar enige zonde was af en toe een drankje. Soms wiet. Een serie bingen, *Bridgerton* bijvoorbeeld. Wat was daar erg aan? Ze was drieëndertig en als ze thuiskwam, een glas wodka wilde drinken en acht afleveringen van een smeug kostuumdrama vol doortrapte intriges wilde kijken, dan was dat verdomme háár zaak.

‘Mevrouw Morris?’

Er kwam een man op hen aflopen. Hij had het langzame loopje van iemand van in de vijftig die last heeft van oude sportblessures. Hij droeg een donkerblauw pak en een smalle zonnebril die eruitzag als van begin deze eeuw.

‘U moet meneer Samson zijn,’ zei ze.

De man stak zijn hand uit. ‘Tom Samson,’ stelde hij zich voor.

‘Mickey Morris.’

De notaris zette zijn zonnebril af en knipperde met zijn ogen bij het zien van Ian. ‘Is dit je...’

‘Mijn leerling.’

‘Ah,’ zei hij, maar hij leek niet minder verward.

‘Zijn moeder is ergens opgehouden, dus brengen we hem even thuis,’ zei Mickey op ferme toon. Als ze aanbelde, zou Ians moeder opendoen, zweterig en opgejaagd en nog steeds in haar serverstersuniform – een lichtblauw overhemdjurkje, Mickey zag het voor zich. *Sorry, het spijt me enorm*, zou ze zeggen en dan zou ze Ian stevig omhelzen. *Dank u wel*. En dan zou de notaris Mickey naar haar appartementje brengen, waar ze een doodnormale avond zou doorbrengen met haar gewone avondbezigheden. Ja, dat was het plan. ‘Ian, dit is meneer Samson.’

‘Tom.’ Samson stak zijn weer hand uit. Ian staarde er alleen maar naar. ‘Ik eh...’ De hand werd ingetrokken. ‘Ik sta om de hoek.’

Nadat ze in zijn glimmende zwarte Mercedes waren gestapt, typte Mickey Ians adres in in Google Maps en begon haar telefoon aanwijzingen uit te spuwen. Ze gleden weg van de shoarmatentjes, half afgebouwde woontorens en executieverkoopborden die bij de binnenstad hoorden. Samsons aftershave hing in de lucht, hij rook naar muskus.

Mickey haalde de krant uit haar tas – niet zeker wetend waarom ze dat deed, eigenlijk niet zeker wetend waarom ze hem überhaupt had meegenomen. Zodra ze thuis was, zou ze hem weggooien.

Intens bedroefd hebben wij, na een lang ziekbed, afscheid moeten nemen van Adam Kowalski, 61 jaar.

Hij was dus ziek geweest. Kanker? Lever? Waarom interesseerde haar dat in godsnaam?

Liefdevol herinnerd door Leonora, zijn echtgenote, en Charlotte, zijn dochter.

Mickey vouwde de krant dubbel en nog een keer dubbel en nog een keer en... tot het niet verder lukte. Ze was nu vijftientwintig, die Charlotte, een volwassen vrouw met reisverhalen en een voorkeur voor hoe ze haar koffie dronk. Niet langer het kleine prinsesje met vlechtjes dat Mickey zich altijd had ingebeeld. Ingebeeld, ja, want een foto van haar had ze nooit gezien. Dat had ze niet gewild.

Mama had papa en zijn nieuwe gezin altijd op de voet gevolgd en nooit nagelaten koeltjes en terloops naar hen te vragen als ze een gezamenlijke kennis van vroeger tegenkwamen. En de informatie die ze dan kreeg, werd onvermijdelijk gepapegaaid tegen Mickey, die als enig verweer alleen haar oren kon dichthouden. ('Ze hebben haar op een privéschool gedaan, niet te geloven, toch? En ze golft. Een kind van negen!')

Samson wierp een korte blik op Mickey. Zijn ogen flitsten van haar borsten naar haar gezicht en weer terug.

'Je lijkt veel op je moeder, toch?'

Mickey voelde een golf van misselijkheid. Deze vent deed haar denken aan de zakentypes die ze in het nachtleven tegenkwam toen ze begin twintig was, de mannen die haar shotjes tequila voerden en hun onderbuik tegen haar aan schurkten op de dansvloer. De mannen die ze de ochtend daarop walgelijk vond. 'Hoe weet je dat?' vroeg ze.

'Je vader heeft me ooit een foto laten zien.'

Mickeys hart bonkte tegen haar ribben. 'Ik heb liever niet dat je hem zo noemt.'

‘Morgen is de uitvaart.’

Mickey negeerde zijn opmerking.

Toen ze een rood stoplicht naderden, wierp Samson via de achteruitkijkspiegel een blik op Ian en zei: ‘Mooi vliegtuig heb je.’

‘Het is een Starfighter,’ snauwde Ian.

Ze parkeerden voor een hoog nieuw huis. Achter de ramen was een moderne, witte eetkamer zichtbaar. Op het keurige gazon ervoor stonden twee gele Adirondack-stoelen. Zelfs nadat ze het adres nog een keer had gecontroleerd, was Mickey er niet zeker van of ze wel bij het goede huis waren. Ze draaide zich naar Ian om. ‘Woon je hier?’

Maar Ian had zijn veiligheidsriem al losgemaakt en het portier geopend en holde nu naar het huis toe. Mickey haalde hem op tijd in om aan te bellen.

De man die de voordeur opendeed, zag eruit alsof hij rechtstreeks uit een aftershave-reclame kwam, wat een vage afkeer in haar opriep: stoppels, broeierige ogen, overhemd veel te ver open. Hij keek Mickey aan. ‘Hallo?’ Toen zag hij Ian pas. ‘Hé, wat is er aan de hand?’

Ian drong langs hem heen en schudde zijn rugzak van zijn schouders, die met een zachte plof op de hardhouten vloer belandde. Hij verdween een hoek om en even later hoorden ze een deur dichtslaan.

Mickey werd bekropen door een slecht voorgevoel. Er klopte iets niet.

‘Ben jij Ians vader?’ vroeg ze.

De man lachte. ‘Zijn oom.’

Mickey keek langs hem heen, op zoek naar een teken van Ians moeder. Zij moest hier toch ergens zijn. Dat kon niet anders. ‘En jij woont hier?’

‘Dit is mijn huis.’

Zijn huis. Dus ze woonden bij elkaar?

‘Excuus, maar wie ben jij?’ vroeg hij terwijl hij haar enigszins ongerust opnam.

‘Ik ben zijn juf,’ zei Mickey langzaam. ‘Ik hoopte Evelyn even te kunnen spreken.’

De man krabde in zijn nek, zijn hoofd boog genoeg naar voren om een stukje dunner wordend haar op zijn schedel te onthullen. ‘Ik dacht... Ik dacht dat Ian met haar mee was. Ze is vanochtend vertrokken.’

De woorden sneden door haar heen, een voor een, scherp als granaatscherven. Ze. Is. Vanochtend. Vertrokken.

‘Evelyn is je zus?’ vroeg ze, terwijl ze snel nadacht.

‘Halfzus.’

Mickey bekeek hem aandachtiger. Zijn kaak was te hoekig. Zijn borst was te gespierd. Zijn haar was in een te modieuze krul geboetseerd die over zijn voorhoofd viel. Maar hoe irritant en afstotelijk hij er ook uitzag, hij was familie van Ian. Dus moest ze genoeg met hem nemen.

‘De school begint maandag om negen uur,’ zei ze. ‘Zorg je dat hij op tijd is?’

Hij wees op zichzelf. ‘Ik?’

‘Jij, ja.’

‘Ik kan niet voor hem zorgen. Ik ben geen... geen... Ik kan het niet.’ Er kroop een rode kleur vanuit zijn hals naar zijn wangen. ‘Ik kan het gewoon niet.’

‘Ik heb je naam niet verstaan,’ zei Mickey op de kalmste toon die ze kon opbrengen. Voordat ze van school vertrokken had ze nog gauw een slok genomen, maar daar was de kick, of eigenlijk de rust, de helderheid, al van uitgewerkt. De wereld was weer bewolkt geworden en ze moest snel naar huis.

‘Christopher. Chris.’

Mickey stak haar handen uit en pakte zijn schouders beet. ‘Luis-ter, Chris. Het gaat hierom: dat joch heeft iemand nodig die zijn avondeten voor hem maakt, iemand die met hem speelt, iemand die een bad voor hem laat vollopen en hem een verhaaltje voorleest voordat hij gaat slapen. Hij heeft iemand nodig die hem een dikke